

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Đóa Hồng Nâu Trong Tim Tôi** của **Lâm Sông Đồng**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

ĐÓA HỒNG NÂU TRONG TIM TÔI

Lâm Sông Đồng

1. Gìn Vàng Giữ Ngọc.

Trời mưa cả buổi chiều. Tôi loanh quanh mãi trong phòng, hết xem ti-vi rồi nghe nhạc. Tôi đến bên cửa sổ hưởng trước sân

nhà, nhìn ra ngoài. Màn mưa trắng đục gợi lên trong lòng tôi một nỗi buồn vu vơ. Tôi chợt nhớ quê nhà... Thuở nào, ngày còn thơ ấu ngồi trên xuồng ba lá cùng vài thằng bạn, mưa tầm tã, áo quần ướt loì ngoi lớt ngớt, chèo xuôi dòng Đồng-Nai, ghé qua Cồn Gáo hái trộm trái cây mà vui vô cùng... Con mưa rã rít chiều nay lại làm tâm trí tôi không ngưng nghỉ, nó kéo hồn tôi về lại chuyện tình dang dở, mà màn kết thúc thật quá đau thương. Người yêu đã vĩnh viễn ra đi, tôi vẫn còn bôn ba nơi xứ người. Tôi nhớ đến Thùy Linh. Hình ảnh xưa hiện về... Bỗng dưng trong giây phút này tôi muốn nghe lại giọng nói của nàng. Ý nghĩ ấy làm người tôi hăng hái như một chiếc xe hơi đang im lìm được nổ máy âm lên. Tôi vội mở tủ áo lấy ra cái va-li Samsonite, nhẹ nhàng mở ngăn da, lấy cái máy thu âm đời mới bé tí mà tôi đã sang từ băng cassette ngày xưa. Tôi giữ nó thật kỹ, hơn mười năm qua rồi.

Đã từ lâu, nó nằm im trong đó có lẽ nó hờn trách tôi lắm. Cả một môi tình thơ mộng ở trong đó. Tôi ngồi vào bàn viết, mở máy, lắng tai nghe một đoạn nhỏ nhưng dễ thương của cuộn băng. Từng lời của Linh âm vang thanh thoát trong khung cảnh tình yêu nồng thắm, ngày hai đứa gần bên nhau.

- Linh này! Em có yêu anh không?

- Dạ có!

- Nhiều ít?

- Dạ Nhiều!

- Nhiều bao nhiêu?

- Dạ Nhiều là nhiều! Vô cùng vô tận.

- Em bằng lòng làm vợ anh không?

- Bằng lòng.

Chưa bao giờ Linh nói chuyện quyết liệt như vậy. Nàng vốn có giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ dễ thương, luôn luôn bắt đầu bằng tiếng **dạ**. Lối phát âm hai tiếng **bằng lòng** nghe cao hơn những câu trước. Tôi đoán có lẽ nàng định gài bẫy tôi chuyện gì đây, nên tôi cứ thẳng đà tiếp tục:

- Anh nghèo em có ưng lấy anh không?

- Nghèo giàu đâu phải là điều quan trọng!

- Vậy cái gì quan trọng?

- Yêu nhau thật tình.

- Yêu nhau thật tình mà nghèo thì làm sao có hạnh phúc?

- Cũng lấy luôn!

Gió từ dưới rạch nước thổi nhẹ lên mái lều lá dừa, ve vuốt chúng tôi, mát như một niềm vui. Căn lều nhỏ chỉ có băng ngồi vừa cho hai người trò chuyện yêu đương. Chúng tôi mặc tình nói gì thì nói. Những đôi trai gái đang độ yêu nhau sợ nhứt và mắc cỡ nhứt là có người nghe lọt những câu yêu đương hò hẹn mình nói ra. Biết vậy, nhưng Linh vẫn đảo mắt một vòng trước khi hỏi tôi:

- Anh à! Em hỏi anh câu này nghe! Anh đừng bắt lỗi em nha, em xin lỗi trước..

- Ồ!

- Bộ đàn ông các anh ai cũng lì và dai như anh vậy hả?

- Em nói gì anh không hiểu.

- Những câu anh vừa hỏi em này giờ anh đã hỏi em bao nhiêu ngàn lần rồi, sao gặp mặt nhau là anh hỏi y như vậy?

- À, anh hiểu rồi!

- Trả lời em đi!

- Anh đâu biết! Anh chỉ biết anh thôi. Anh hỏi em hoài như vậy là vì...

- Là vì sao hả anh?

- Là tại vì anh thương em quá đi thôi! Anh muốn nghe cho rõ, nghe đi nghe lại nhiều lần để anh quyết định một việc quan trọng.

- Việc gì mà quan trọng vậy, anh nói cho em nghe đi!

Tôi trầm ngâm vài giây rồi ôm sát nàng vào tôi, nói nhỏ:

- Em có nghe ông bà mình nói lửa để gần rơm như vậy nè...

- Thì sao hả anh?

- Thì có ngày cháy bùng lên chớ sao!

Nàng nhìn tôi bẽn lễn. Tôi chọc nàng:

- Tự hôm rày em có thấy lúc nào nó muốn cháy bùng lên chưa?

Nàng néo vào cổ tôi và nói:

- Anh nói tâm bậy lắm nghe!

Tôi phải nói nhanh:

- Cho anh xin lỗi. Ý anh muốn nói là...

- Là gì? Anh mà nói không trôi là em sẽ tặng anh thêm hai néo nữa.

Tôi cầm tay nàng, nói:

- Vì anh yêu thương em nhứt trên đời này, xem em là nguồn an ủi của anh, là nguồn sống của anh, người vợ chưa cưới của anh, nên anh tự dặn lòng mình là sẽ giữ cho ngọn lửa này không bao giờ được bùng lên cho đến ngày đám cưới. Sau đám cưới anh sẽ cho nó bùng lên cháy dữ dội, cháy nhà luôn. Em đồng ý không?

Tới đó, tôi tắt máy thu âm. Tình cảm sâu đậm đẹp như mơ của chúng tôi ngày nào đã bùng dậy trong tôi. Tôi đã bí mật thu âm những đoạn đàm thoại của chúng tôi mà Linh không hề biết và tôi cũng chưa bao giờ nói cho Linh biết. Tôi nghĩ mình làm như vậy để nghe lại những lúc không có Linh bên cạnh, những lúc nhớ nàng ray rứt, ai có ngờ đâu đó là một điềm bất hạnh và ngang trái.

2. Ngọc Trong Cát.

Vừa từ trong hẻm ra đến lề đường Lê Văn Duyệt, tôi phải ngừng chiếc xe Honda 67 của tôi lại. Ngay góc sát bên tay mặt tôi, tôi nhận ra có một cái quán nhỏ vừa mọc lên khi nào tôi không rõ, vì tôi đã vắng nhà năm sáu ngày qua. Tôi đảo mắt thật nhanh khắp quán. Một bà cụ tướng diện phương phi, dường như không phải thành phần lao động, cũng chẳng hợp với cái quán nhỏ nhoi như vậy. Bà cụ ngồi quay mặt ra đường. Một cô gái ngồi song song với lề đường khoe suối tóc gần chấm đất. Tôi chưa từng thấy ai có suối tóc có đủ mãnh lực làm tim tôi đánh như trống múa lân. Hai bàn tay trắng và đẹp như vẽ, đang thoăn thoắt lau chông đĩa kiêu với chiếc khăn lông trắng ngần. Nàng chăm chú làm việc như chẳng màng gì đến cảnh sinh hoạt trên đường phố. May quá, một cơn gió lướt qua, một góc của tấm vải ni-lông che làm “mái nhà” tuột dây hạ thấp xuống. Có tiếng bà cụ:

- Con ngừng tay sửa nó lại cái con, Nội đang bận tay.

Cô nàng đứng lên. Chân bước đi, đảo mắt nhìn quanh và dừng lại ngay tôi. Tôi cũng nhanh như cái lưỡi con cắc kè bắt muỗi, vội chống đứng xe, rồi tiến lại bên nàng và nói nhanh:

- Cô cho phép tôi giúp cô, cái này là chuyện của đàn ông mà.

Nàng dừng bước, nhìn thẳng vào tôi với đôi mắt thật đẹp như diêm trùng tử huyết của tôi sao mà tôi nghe như hồn xác gì cũng bay mất. Tôi sửa xong cái mái lợp, nhìn nàng nói:

- Thừa cô xong rồi.

Nàng cúi đầu lễ phép:

- Dạ em cảm ơn anh.

Nhìn thấy cái bảng tên trên ngực áo kaki nhà binh của tôi, nàng lập lại:

- Dạ em xin cảm ơn anh Lâm nhiều!

Tôi đáp lời:

- Dạ không có chi, chuyện nhỏ mà.

Tôi cố gom hết cái duyên đàn ông con trai của tôi chiếu một tia nhìn đăm đúi ngay trong mắt nàng, hy vọng hai luồng điện mang tiếng sét ái tình giao thoa nhau và nổ bùng trong đầu hai đứa tôi, tôi nói thêm:

- Trước lạ sau quen.

Bà cụ nhìn tôi và nói với giọng thật êm dịu ngọt ngào đặc sệt dân miền Nam:

- Thiệt là cảm ơn cháu nhiều lắm. Cái quán này mới “mở” theo thời cuộc. Mời cháu ngồi lại ăn thử coi xôi tôi nấu có ngon không!

Tôi lại nhìn bà cụ một lần nữa và tôi kết luận đây là một hiện tượng *gặp thời thế thế thời phải thế*. Nhìn những chiếc đĩa kiêu trong ngăn tôi biết bà cụ là hạng nhà giàu xưa. Tôi bắn thử một mũi tên thăm dò:

- Chỉ nhìn nồi niêu đĩa kiêu và những hột nếp thật đẹp, khác thường cháu nghĩ gia đình cụ giống như hoàn cảnh của bà Lý Thuần Phi phải ở nhờ trong lò gạch cùng với Quách Hải Thọ vậy mà!

Tôi đã điếm đúng huyết. Hai mắt bà cụ róm lệ. Bà hít thở một hơi dài, lấy thêm nghị lực, bảo với tôi:

- Cảm ơn cháu. Cháu thông minh quá. Thôi cháu ngồi nghỉ chân bảo con Linh nó bới xôi cho cháu ăn sáng. Tôi vô nhà một lát.

Từ lúc bà cụ quay gót, Linh nhìn tôi với ánh mắt nhiều thiện cảm, không phải vì sự vắng mặt của bà, mà là vì tôi đoán đúng cái điều mà không ai biết. Tôi mở lời:

- Gia đình cô về ở khu này lâu chưa?

- Dạ mới chừa một năm.

- Trước đó ở đâu

- Dạ ở đường Hai Bà Trưng.

Tôi hỏi Linh:

- Cô còn đi học chớ?

- Dạ còn

- Ngành nào?

- Dạ mới xong Tú Tài hai.

Tôi làm như mình là dân Tây, dân Mỹ, tôi chìa tay ra bắt tay
Linh:

- *Hân hạnh được quen với Linh hôm nay. Tôi tên là Nguyễn Hoàng Lâm.*

- *Em cũng vậy. Em tên là Thuỳ Linh, Nguyễn Thị Thuỳ Linh.*

- *Chắc nhà anh ở gần đây?*

- *Anh ở bên phía Cầu Bông.*

- *Em xin phép tò mò một chút nha!*

- *Được, xin cứ tự nhiên!*

- *Anh là Sĩ Quan?*

Tôi cười cầu tài:

- *Anh là lính.*

- *Em hiểu rồi, anh gỡ lon cho dễ bề...*

- *Dễ bề gì?*

- *Trón đi chơi! Em nhìn cổ áo anh có hai dấu kim gắn lon, tối thiểu cũng là Trung Úy, đúng không?*

- *Anh là lính thiệt mà.*

- *Ba em nói sĩ quan cũng là lính, mà là lính có cấp bậc, le soldat gradé!*

- *Cô biết tiếng Pháp hả!*

- Dạ Pháp Văn là sinh ngữ hai.

Sực nhớ lời bà nội, Linh hốt hoảng:

- Em mời anh dùng xôi xem nội em nấu có ngon không. Em vô duyên quá mãi lo nói chuyện mà quên mất.

Tôi nhận đĩa xôi đặt ngay trước mặt và nói:

- Chưa ăn nhưng nhìn đĩa xôi đẹp như vậy chắc chắn phải ngon lắm. Đâu để tôi ăn thử xem.

Tôi ăn một miếng và nói:

- Xôi ngon lắm, thơm và mềm..rất ngon! Có lẽ tôi là người mở hàng phải không?

- Dạ.

- Vía tôi nhẹ, tôi mở hàng cô sẽ bán một lát là hết liền!

- Em cảm ơn anh nhiều.

Tôi vừa ăn vừa ngắm Linh. Nàng có nét đẹp của con nhà giàu sang, hiền như một người vợ ngoan, ăn nói ngọt ngào, nhạy bén và thông minh. Mái tóc huyền buông dài xuống lưng, óng mượt như tuyết nhưng ...Tôi thả cho trí tưởng tượng của tôi lạc vào hư không. Biết có ngày nào được cái diễm phúc vuốt tóc ấy ve vuốt khuôn mặt mình. Và vòng tay kia ôm choàng qua cổ mình! Chỉ cần một nụ hôn tinh khiết không vẩn đục một chút phàm tục nào, vậy thôi!

Tôi nhìn đồng hồ, móc túi lấy tiền trả tiền đĩa xôi. Linh từ chối:

- *Anh cất tiền vô đi, em không nhận đâu.*

- *Sáng sớm mở hàng mà!*

Linh nở nụ cười thật duyên dáng có pha chút ngượng ngùng:

- *Em cho anh thiếu chịu đớ! Mai nhớ ghé thăm nội em nha!*

Anh sẽ ghé thăm nội và thăm em luôn.

Nữ thần tình ái ủng hộ tôi nhiệt liệt. Sau mấy tuần lễ trông cây si tại quán xôi, chúng tôi hiểu nhau hơn và tình yêu đã đến. Lần đầu tiên chở nàng ngồi sau lưng tôi trên chiếc Honda, tôi như lên tiên. Linh thì e ấp hai tay bám hai bên yên xe, hai cánh tay nàng tựa vào lưng tôi. Tôi biết đó là một biện pháp phòng thủ. Tôi ngoái đầu ra sau, bảo:

- *Em ngồi cho thoải mái, ôm anh cho chặt kẻo xe chạy nhanh nguy hiểm lắm.*

Nàng đáp:

- *Được mà anh! Em chưa hề ôm ai! Kỳ lắm!*

Tôi gỡ tay nàng đặt lên bụng tôi, một tay, rồi cả hai tay. Tuy vậy vẫn còn một khoảng cách. Đến khúc quanh, tôi thắng gấp, nàng mất đà ngã sấp lên lưng tôi. Nhưng đấm lên lưng tôi hai ba đấm nhẹ nhẹ, bảo:

- *Anh ăn gian!*

Tôi cười giòn, đưa tay ra sau lưng nàng, kéo nàng áp sát hơn nữa vào lưng tôi, bảo:

- Em đừng e thẹn gì hết, cứ làm như mình yêu nhau cả trăm năm rồi vậy! Mình rụt rè người ta biết tui mình mới yêu nhau!

Nhiều tháng trôi qua. Bất cứ khi nào thuận tiện, chúng tôi hẹn hò chờ nhau đi uống cà-phê, đi ăn sáng, ăn trưa, ci-nê, uống nước dừa đường Duy Tân khung trời đại học Luật Khoa mà Linh là sinh viên năm thứ Nhất, hóng gió bến Bạch Đằng...Đi xa chút, viếng thăm Biên-Hoà, nơi gia đình tôi có cơ sở thương mại, tôi giới thiệu Linh với họ hàng, rồi rong chơi như đôi cánh chim quẩn quýt bay lượn không rời. Những chiều trên núi Bửu-Long ngồi bên nhau trên băng đá ngắm nhìn thành phố Biên-Hoà. Những buổi bươi Tân-Triều khi ghé thăm cậu tôi để hai đứa chia nhau ăn ngon miệng, nước bươi ngọt lịm đầu môi. Linh thích quê tôi lắm an bình như chữ Biên-Hoà, cuộc đất đầy phong thuỷ uy linh với núi Bửu non Châu, dòng sông Đồng êm ả mang phù sa bồi đắp ruộng đồng bạt ngàn lúa chín vàng miền Tân-Ba, Cù Lao Rùa, Cù Lao Phố...Tôi đã đưa Linh đến ngỏ hẻm Mì Chú Mừng, Tân Hiệp Quán, Quán Tuyết Hồng bên cạnh dòng sông Đồng-Nai thưởng thức những món ngon tuyệt vời nhất là Xôi Chiên Phòng/Gà Rô-Ti, và những bữa ăn Đầu Cá Bánh Canh Chợ Đồn...

Chúng tôi bàn chuyện tương lai, lập gia đình, mua nhà xây tổ uyên ương...Phía trước chúng tôi là một chân trời bình minh có nắng vàng rực rỡ. Và đầy hoa mộng.

Cuộc chiến trở nên dữ dội, tiếng bom đạn vọng về thành phố từng đêm để tiếp theo là những ngày cắm trại trăm phần trăm, hai ba tuần liên tục. Còn gì khổ cho bằng những kẻ đang yêu nhau mà không được nhìn mặt nhau. Hình bóng người yêu cứ chập chờn

trong đầu. Tôi sống nhờ những âm vang của tiếng nàg cười, của những câu nói dễ thương, của những quán nước dừa, nước mía...

Và như một cái lò-xo bị ép quá sát, khi lệnh xả trại được ban ra, đám lính chúng tôi bung lên thật mạnh, phóng xe như điên tìm người yêu. Đôi mắt tôi chỉ nhìn xa phía trước, mong cho mau đến nhà nàng. Rồi sẽ có bóng dáng yêu kiều hiện ra... Bỗng một tiếng rầm của hai xe gấn máy đụng nhau. Tôi té nhào xuống đất, đau đớn vì bị thương ở đùi phải. Tôi không thể đứng lên được. Thân thể xây xát máu me trên mặt. Xe chở tôi vào quân y viện để được săn sóc. Tôi vẫn còn tỉnh táo nhưng đau đớn không giảm. Trong lúc đau đớn như vậy, tôi vẫn có ý nghĩ ước gì lúc này có Linh bên cạnh chắc tôi dễ chịu hơn. Tôi nhớ một lần kia, cầm bàn tay đẹp trong tay mình, tôi nói:

*Tay em mềm tựa nhưng hông
Vuốt ve bao vết thương lòng cũng tan!*

Hôm sau, lúc tôi đang nằm đọc sách thì Linh đến. Mừng nói sao cho xiếc! Tôi hỏi:

- Sao em biết anh bị tai nạn mà vô đây?
- Anh Trung bạn anh cho em hay.
- Cái thằng quỷ đó mó thài lai quá!
- Em phải cảm ơn ảnh đó, sao anh nói vậy?
- Anh định chờ vài ngày nữa mới cho em hay. Anh không muốn em thấy anh bị đát như thế này!

Linh vỗ nhè nhẹ lên má tôi:

- Anh vẫn đẹp trai như thường!

- Vậy sao?

- Thiệt mà!

Rồi nàng cúi xuống hôn lên cuộn băng quấn quanh trán tôi, không một chút ngưng ngừng. Nàng kể cho tôi nghe những nhớ nhung trong những ngày tôi bị cầm trại, những gì xảy ra quanh gia đình nàng.

- Em ngồi bán xôi mà đầu óc ngẩn ngơ. Nội nói hai ba lần mà em không nghe. Nội chọc quê em:

- Khi người ta đang yêu thì cũng lãng trí như một cụ già!

Ngừng vài giây, nội nói tiếp nghe thật êm tai:

- Nhưng mà đó là thời gian đẹp nhất đó con à!

Em đánh bạo, hỏi:

- Thuở xuân thì nội có yêu ai trước khi lập gia đình không nội?

Nội cười như em nói chuyện mèo để trống.

- Thời của nội chỉ yêu cây chổi chà mà thôi!

- Sao vậy nội?

- Lén phén ông cố ông cho ăn chổi chà! Còn đuổi cổ ra khỏi nhà nữa là khác.

- Rồi làm sao mà nội gặp ông nội vậy?

- Làm sao mà gặp được con! Chuyện người lớn dần xếp với nhau!

- Vậy mà nội dám ưng hả?

- Thuở ấy nội đành phải chịu thôi, áo mặc sao qua khỏi đầu!

Nàng chuyển mục:

- Nội khen anh đẹp trai, xứng với em. Nội còn khen anh thông minh, lễ phép!

- Em về nói anh cảm ơn nội nhiều lắm nghe!

Như sực nhớ điều gì, Linh bảo:

- Tuần trước, Ba đi đám ma bạn Ba. Một sĩ quan tử trận. Về nhà Ba buồn hiu, ngồi một mình than cho cả nhà nghe: Cuộc đời này như giấc chiêm bao, thấy đó mất đó. Cát bụi trở về cát bụi.

Tôi hỏi:

- Em có bị ảnh hưởng gì khi nghe Ba nói vậy?

- Em suy nghĩ nhiều lắm! Em không sợ chết nhưng em sợ có những nỗi đau khiến người ta muốn trốn chạy khỏi cuộc đời này.

- Sao hôm nay em có vẻ như nhà hiền triết vậy nếu không nói là bi quan.

- Em nói thật lòng mình mà. Từ ngày người yêu của dì Sáu rớt máy bay chết trước ngày thành hôn, dì bỏ nhà đi tu, nó ám ảnh em nhiều lắm.

Tôi phóng lao:

- *Nếu anh chết em có can đảm sống như mọi người không?*
Nàng đặt bàn tay lên miệng tôi:

- *Em không muốn nghe anh nói điều không tốt như vậy. Em chưa bao giờ dám nghĩ đến điều đó!*

- *Nói giỡn cho vui vậy thôi, thầy tướng số coi anh sống trường thọ lắm, đủ thời gian che chở em mà!*

- *Đó là nguyện ước của em. Chỉ sợ một điều.*

Tôi đưa hết tình yêu dành cho nàng lên mắt, âu yếm nói:

- *Điều gì? Em nói cho anh nghe đi!*

Linh đặt bàn tay lên ngực tôi, nhìn vào mắt tôi khá lâu, như muốn thố lộ hết tâm can để trả lời. Đôi mắt nàng chuyển sang màu đỏ, những giọt nước mắt từ từ lăn dài xuống má, úp mặt lên ngực tôi nàng nói trong tiếng nấc:

- *Chỉ sợ có bao nhiêu tình yêu em trao cho anh hết cả, nếu một ngày nào anh không còn yêu em nữa thì...*

Thùy Linh nức nở, nghẹn ngào nói không nên lời...Tôi có cảm giác ngực mình bị ướm. Tôi dỗ dành:

- *Anh hứa yêu thương em mãi mãi mà! Nín đi em, anh hứa danh dự...*

Nàng ngẩng mặt nhìn tôi, tay quệt nước mắt, nói:

- *Nếu không có anh em không sống nổi!*

Tôi dỗ dành, trấn an nàng:

- Anh hiểu tình cảm em dành cho anh mà. Em yên tâm, anh thề sống chết có nhau, không bao giờ quên câu nói của anh hôm nay.

- Em còn nhỏ, nhưng em luôn bị ám ảnh bởi cái gương di Sáu. Anh có nhớ chuyện tình Lan và Điệp không?

- Sao không nhớ!

- Chuyện đó buồn quá anh há!

- Buồn chết được!

- Anh có nhớ Lan nói câu gì nghe cảm động nhất không?

- Lan nói nhiều quá anh biết em muốn nói tới câu nào!

- Anh quên rồi. Lan nói rùi có chuyện gì chắc em đi tu quá à!

- Đó là hoàn cảnh trái ngang, Điệp đâu có muốn chuyện diễn biến như vậy.

- Lạy Trời Phật phò hộ cho hai đứa mình đừng có ai phải hứng chịu cái cảnh bi thương nát lòng đó!

Chiến tranh chấm dứt. Thành phố Sài-Gòn, cũng như khắp mọi nơi ở miền Nam, dưới sự cai trị của Đảng Cộng-Sản, mọi sự việc xáo trộn. Cảnh loạn ly, di tản vượt biên, tù đày, nhà cửa bị chiếm hay bị bắt buộc dời đi về vùng kinh tế mới...tâm màn tang thương khôn khổ trùm trên người dân thật quá vội vàng. Những

tháng đầu, dù chưa tới lúc bị liệt kê vào thành phần nguy quân nguy quyền, gia đình Thuỳ Linh cũng đã dự tính về quê nội. Một hôm, nhân dịp ba má muốn hỏi ý dì Sáu trước khi rời Sài-Gòn, Linh được giao phần liên lạc. Nàng rất đổi vui mừng vì nhờ dịp này sẽ thỉnh ý bà dì một vài vấn đề. Vừa lái xe Honda dame vừa suy nghĩ đủ điều trên đường hướng về chùa và chợt nhớ rằng cách đây ba tuần, dì Sáu cũng đã dặn nàng thu xếp lên thăm dì. Linh nghĩ chắc cũng có chuyện gì quan trọng cần bàn thảo hơi lâu. Thời may, vào Rằm tháng Bảy, Linh đến thăm dì cũng là ngày dì Sáu lo phần nấu nồi bánh tét, nàng mặc tình mà thủ thủ với dì tất cả mọi vấn đề đang bế tắc trong đầu nàng. Đường dài năm ba cây số chỉ thoáng một cái là đến nơi. Nhìn thấy dì đang lom khom chụm lửa, một vũng khói bay lên, Linh dựng xe xong, vội bước nhanh và khi đến gần, nàng lên tiếng:

- *Thưa dì!*

Bà dì quay lại nhìn nàng đoạn chống hai tay lên gối, đứng lên. Bà hỏi:

- *Nội mạnh hả con?*

- *Dạ mạnh.*

- *Ba má con cũng mạnh hả?*

- *Thưa mạnh.*

Bà lấy hai cái ghế nhỏ đặt xuống đất, bảo:

- *Ngồi đi con!*

- *Dạ.*

Bà nhìn Linh, không cần vòng vo, hỏi thẳng vào vấn đề. Linh thật bất ngờ vì chuyện mà nàng, muốn nghe những lời dì khuyên dạy, định hỏi dì, dì như đoán biết ý:

- Có tin tức gì của thằng Lâm không?

- Dạ cũng như bao nhiêu lần trước, con chạy tìm tất cả mọi nơi, mọi người nhưng không ai biết tí gì về ảnh hết. Con cho tiền mấy cậu bé bán báo dạo nhờ tìm tin tức ảnh giùm con. Nếu thấy ai lảng vảng đến gần đơn vị của ảnh, là bám theo hỏi thăm giùm con. Nhưng lần nào gặp con tại nó cũng nói:

- Nhận tiền chị cho mà em không làm nên trò trống gì hết, em ngại quá chùng. Thôi kể từ mai chị đừng cho em tiền nữa, để em tiếp tục dò hỏi khi nào tìm được tin của anh thì chị hãy cho em tiền.

- Máy đĩa nhỏ con nhà nghèo mà có lòng thật dễ thương quá đi! Vậy thì vài ba ngày con cho tiền nó một lần kéo chúng nó ngại ngừng.

- Ngoài mấy em bán báo, con còn nhờ mấy bác xích-lô đạp hỏi dò giùm con và con có ứng trước chút đỉnh cho mấy chú vui vẻ. Mấy chú xích-lô vừa đạp xe vừa trò chuyện cùng khách, họ cũng là nguồn hy vọng của con nữa.

- Con có sáng kiến đó thật hay lắm.

- Nhưng dì biết không, nguồn hy vọng của con cứ cạn dần theo ngày tháng. Con nghĩ không lẽ ảnh chết trong đồng cỏ nát ở cơ quan của ảnh.

- Con đừng nghĩ bậy như vậy. Biết đâu nó bị bắt nhốt vô tù rồi!

- Con thật hết biết đường nào mà mò!

- Con đừng thất vọng, còn nước còn tát.

- Con xin nghe lời dì. Rán nuôi hy vọng.

Linh đảo mắt nhìn quanh. Nàng hỏi:

- Không thấy ai tiếp tay dì trong việc nấu bánh tét này vậy dì?

- Có chớ! Nhưng ba ngày này ai cũng bận nhiều việc lắm, chuyện ai nấy làm..Rằm lớn mà.. Mà thằng Lâm nó có chỉ nhà nó ở đâu không?

- Dạ có.

Bà dì của nàng nhìn trời, nhìn đất rồi nhìn Linh hỏi một câu thật bất ngờ:

- Mà giữa con với nó “có gì” chưa?

- Dạ ảnh đang hoang lắm, ảnh nói chuyện gì cũng phải chờ đến ngày đám cưới của hai đứa...

- Ít có cậu thanh niên nào biết nghĩ như nó! Dì hỏi vậy vì dì thương và lo cho con, chớ dì đã đi tu rồi còn can dự vào chuyện thế gian làm chi. Bởi con là máu huyết ruột thịt nên dì quan tâm vậy thôi. Chỉ sợ lỡ bầu bì thì...

- Thừa dì con xin lỗi, con muốn học kinh nghiệm của dì, xin dì cho con hỏi câu này.

- *Ồ! Con cứ hỏi.*

- *Ngày vị hôn phu của di bị rớt máy bay dì buồn bao lâu mới hết?*

Nhìn nét mặt buồn thiu của Linh trong ánh lửa bập bùng, dì nói:

- *Buồn lâu lắm. Chẳng những buồn mà còn mất ăn mất ngủ nữa.*

- *Rồi dì làm cách nào cho nó nguôi ngoai?*

- *Thì phải tìm đủ cách tự an ủi mình, tìm đủ lý do để biện hộ cho hoàn cảnh.*

- *Chẳng hạn như Dì tự nghĩ người chết rồi không thể sống lại, tại duyên số mình như vậy thì phải cắn răng mà chấp nhận thôi! Cái khổ là dì đã thương người ta hết lòng hết dạ, tìm đâu được một người mà họ cũng thương mình chí tình như vậy!*

- *Con bây giờ cũng mang tâm trạng y như vậy!*

Bà dì nhìn Linh bằng đôi mắt nồng nàn, thông cảm:

- *Ở đời này, đoạn trường ai có qua cầu mới hay! À, sau đó dì gặp một ông thầy coi tướng. Đang đi ngoài đường đất vào chợ, ông bảo dì đứng lại, bước tới vài bước, bước lui vài bước, nhìn vô mắt ông. Ngắm dì vài giây ông nói:*

- *Cô có chuyện chẳng lành làm cô khổ tâm lắm. Cô rán giữ gìn cho qua hết tháng sau thì cuộc đời cô hoàn toàn thay đổi.*

- *Dạ thay đổi tốt hay xấu thầy?*

- Tốt. Cô không giàu tiền giàu bạc, nhưng đầu óc cô thanh thản lắm! Số cô có bề trên phò hộ.

- Thừa thầy con không hiểu.

- Cô chỉ cần hiểu một điều này thôi: cái gì mình giữ nó trong đầu không có lợi hay nó làm hại mình thì hãy loại bỏ nó ra khỏi đầu. Ăn cơm với muối mà lòng mình vui thì đó là hạnh phúc. Cô nên suy nghĩ bấy nhiêu.

- Rồi vì sao mà dì chịu đi tu?

- Đâu có ai ép uống gì dì đâu. Tự nhiên bà Ngoại bảo dì theo bà đi chùa xem tượng Phật Thập Bát La Hán mới đem về đẹp lắm. Theo bà tới chùa nhiều lần thấy lòng thanh thản quá, nỗi buồn cũng vơi đi. Dì thích cái không gian tĩnh mịch và dễ thương đó nên dì quyết định đi tu luôn.

- Dì thấy đi tu đầu óc mình vui không? Thẳng bằng không?

- Đúng như ông thầy tướng đó nói, đầu óc dì thanh thản lắm, lúc nào cũng bình lặng êm ả. Dì luôn nghĩ rằng đi tu dù cho mình không giúp đỡ được gì cho ai, mà mình cũng chẳng phiền lụy ai, nhưng bộ áo tu của mình cũng nhắc nhở cho người đời nên ăn ở cho hiền lành, nhân đức.

3. Biển Xanh Mắt Đỏ.

Trong những ngày tang thương của dân tộc, Sài-Gòn đang bị Cộng Quân bao vây, tôi theo chân phi hành đoàn C130 bay về miền Tây. Vị sĩ quan phi công trưởng cho biết sẽ đáp xuống phi trường Cần-Thơ chờ lệnh mới. Cuốn theo những lượn sóng người di tản, tôi bỏ sau lưng Sài-Gòn, thầm hẹn sẽ tìm cách về gặp Thuỳ Linh. Phi cơ sau vài tiếng bay, nhiều lúc lảo đảo trên trời, đã đáp xuống đất Thái-Lan. Mọi chuyện kể như xong! Không còn thì giờ để liên lạc với người thân, kể cả Linh yêu quý của tôi. Tôi đến một vùng đất hoàn toàn xa lạ. Tôi ngoái đầu nhìn về quê hương. Muôn trùng xa cách biết đến bao giờ mới thấy lại, sống lại trên quê hương. Chúng tôi được đưa đến trại tạm cư, rồi chuyển sang đảo Wake, chờ ngày đi định cư ở Hoa-Kỳ. Đảo Wake thật nhỏ, nằm giữa lòng đại dương, rất êm đềm và cảnh sắc thật thơ mộng. Những ngày xa nhau tôi thường ngồi trên bờ đá, nghe sóng nhẹ vỗ rì rào mà mơ về chốn cũ. Tôi nhớ gia đình, người thân và Thuỳ Linh yêu dấu của tôi. Gió từ biển thổi vào hải đảo, trời mù mờ vô tình khơi mạch cho những dòng lệ tuôn trào. Vài người ngồi bó gối bên cạnh tôi cũng lệ tuôn giọt ngắn giọt dài. Không ai nói lên một lời nào. Dường như nỗi đau mất quê hương nhưc nhói như nhau, có miệng mà chẳng than lên được. Và khi nỗi đau lớn quá thì có thốt lên thành tiếng cũng bằng thừa. Những cặp mắt đỏ hoe chỉ mờ dần khi bóng tối phủ ụp lên mặt biển bao la. Từng đoàn chim tung cánh bay về tổ trong khi mình đang lìa xa tổ. Nhìn bầu trời nhiều sao lấp lánh, ôi biết ngôi sao nào là vì sao chỉ đường về quê hương mình! Trong vắng lặng kẻ lạc loài mới cảm nhận được thế nào là nỗi đau mất quê hương. Mất từ trong tận cùng trái tim và đến cả tầm nhìn. Đến nông nỗi ấy, hai tiếng quê hương mới đồng nghĩa với những gì đã mất, những gì mà đã có một thuở mình đặt tình yêu vào đó một cách hời hợt, lơ là!

Là quê hương tôi mang theo bao nhiêu là ơn nghĩa sanh thành, tình anh em ruột thịt, tình họ hàng thân thích, và tình yêu tôi dành cho Linh với những lời hứa hẹn tương như đinh đóng cột.

Suốt nhiều năm, dù lặn lội với chén cơm manh áo, tôi vẫn biên thơ về nhà nhờ người tìm Linh giùm tôi. Thời gian qua, những tin tức về Linh vẫn biến biệt nơi nào. Tôi nhờ Tám xích-lô, em người bạn thân ở Mỹ, tìm giùm tôi bà dì của Linh. Tôi đề nghị chịu tốn phí như là một công việc có thù lao. Nếu tìm được bà dì sự cô may ra sẽ có tin về Linh. Điều tôi lo sợ nhất là nếu Linh vẫn chờ đợi tôi thì, than ôi, tội của tôi nặng đến ngàn nào! Đầu óc tôi cứ loanh quanh ý nghĩ ấy, nó không buông tha tôi một ngày nào!

Rồi một ngày nọ, giữa mùa Hè oi bức, tôi nhận được lá thư từ bên nhà. Thư nhà thì thỉnh thoảng cũng có, không phải hiếm hoi gì. Tôi quen đọc những lá thư cho biết những điều tôi mong đợi đều là con số không. Nhưng khi mở thư ra, tôi bàng hoàng như trúng gió. Thư vắn vắn có mấy hàng:

Sài-Gòn, ngày...tháng...

Anh Nguyễn Hoàng Lâm thân,

Tôi viết vội để kịp giao cho ông mang thư gửi đi ngoại quốc. Hôm qua, tình cờ tôi gặp lại chị Ba Chè, trước ở khu nhà chị

Linh, cho biết là gia đình chị Linh dọn đi biệt lập gần mười năm nay, không ai nghe tin chi cả. Quả đất tròn, chị Ba Chè gặp được anh Hai của chị Linh ở bến xe đò về miền Tây; chị vui mừng hỏi thăm, thì chị được anh Hai cho biết qua loa thôi. Thời buổi này mấy ai có tin nhau đâu, sợ lộ tin tức liên quan gia tộc thì khổ, nên anh Hai cũng vội lên xe và cho hay là chị Linh đã xuất gia đầu Phật, mặc áo nâu sòng. Chị Ba Chè cũng không biết chùa nào.

Bấy nhiêu lời cho anh rõ. Hẹn thơ sau viết nhiều.

Kính anh.

Tám xích-lô.

Giữa trưa Hè nóng bức, tôi lạnh người như lên cơn sốt rét. Tôi áp thơ vào ngực, than:

- Trời ơi! Còn chi là Thuỳ Linh của tôi nữa Trời!

Cũng may, một mình tôi trong phòng. Hai tay ôm đầu, một niềm đau nhức nhối. Lúc tim tôi nhói, những suối lệ được mở toang, giọt ngấn giọt dài thi nhau rơi không ngớt. Mãi một hồi lâu, tôi mới đứng lên đi rửa mặt. Tôi cố lấy bình tĩnh, lái xe ra công viên cách nhà độ hai mươi phút, tìm một tảng đá trong bóng cây, ngồi phịch xuống. Tôi nhắm mắt. Kỷ niệm với Thuỳ Linh hiện về.

Câu nói của Linh vang rõ trong ký ức:

- Nếu không có anh em sống không nổi...

- *Ba em nói thấy đó mắt đó...*
- *Anh có nhớ Lan nói câu gì với Diệp...*
- *Cảnh tình của dì sáu cứ ám ảnh em...*

Bây giờ tôi mới hiểu những lời nói bóng nói gió của Linh là có chủ tâm chứ không phải nói cho qua câu chuyện. Nàng đã chọn dứt khoát: một là sống với anh hai là em đi tu mà không hề nói ra.

Tôi hình dung mái tóc mỹ miều của Linh lúc sư bà kềm dao cạo trọc, nếu thấy tận mắt chắc tôi chết ngay lập tức. Sau này nếu gặp lại Linh, còn đâu những vòng tay siết nhau đến ngộp thở, còn đâu nụ cười duyên dáng bên lén khi tình cảm dâng lên trong mắt. Nàng sẽ hoàn toàn thánh thiện và không còn là một người đẹp trong cuộc sống đời thường như tôi nữa. Đầu óc tôi chìm trong rối ren, phức tạp.

Từ đó, tôi cứ trông ngóng năm này tháng nọ. Tin của Tám xích-lô cũng lơ lửng, lâu lâu mới nhận và hứa sẽ tiếp tục tìm giùm.

Mười năm sau...

Tôi mãi quay cuồng theo cuộc sống trên xứ lạ quê người, đôi lần quyết định lập gia đình rồi không thực hiện được. Tôi không thể quên mỗi tình yêu thương của Linh dành cho tôi. Thời gian dần qua, bận bịu với cơ sở thương mại nơi xứ người, chuyện tình của tôi và Linh cũng lắng dần và bớt đau khổ. Bỗng một ngày, tôi nhận được thư từ quê nhà. Nhìn nét chữ tôi biết ngay là thư của anh Tám xích-lô. Tim tôi đập loạn cuồng, chưa bao giờ dữ

dội như vậy. Tôi linh cảm có điều hệ trọng. Tôi run run mở thư. Tôi thầm mong sao có được tin vui. Thư viết:

Sài-Gòn, ngày...tháng...

Kính anh Nguyễn Hoàng Lâm,

Lâu quá không thư gửi anh vì cũng chẳng tìm được gì cả. Anh còn nhớ chị Ba Chè không? Đạo đó gặp anh Hai, chị nghe thoang thoang về chị Linh. Vừa rồi vợ chồng tôi đi dự đám cưới con Cúc, cháu của chị Ba Chè. Thật là không ngờ, chị Ba Chè bây giờ làm ăn khá giả có cơ sở thương mại ở Biên-Hoà. Trong buổi tiệc vui, chúng tôi vô tình nhắc tới chị Linh, chị Ba Chè ngạc nhiên hỏi thân quen ra sao, tôi mới kể là anh nhờ tìm. Thế là vỡ mộng cả đám hết. Chị Linh đã mãn phần rồi. Chị Ba Chè kể lại như vậy:

...Anh Hai của chị Linh sau lần gặp chị ở bến xe về miền Tây là lúc anh về quê chuẩn bị đưa chị Linh lên Biên-Hoà vào chùa ở chân núi Bửu-Long. Sau cuộc ly loạn, gia đình chỉ còn hai anh em. Anh Hai lập gia đình, nhờ bên vợ quê ở vùng Châu-Thới, Biên-Hoà, nên có hầm đập đá khá lắm. Chị thì bỏ nghề chè cũng trôi nổi về xứ Bưởi làm ăn. Chị thầu mỗi đá cho các công trường xây cất. Rồi thì lại gặp anh Hai. Lúc sau này hiểu nhau hơn, anh Hai nhắc lại chuyện tình của Thuỳ Linh và Lâm, mà trong xóm ai cũng biết và quý mến họ....

Chuyện dài dòng lắm. Tôi xin vắn tắt là kể từ sau ngày chị Linh nhận được cái bằng tên và phù hiệu Huấn Luyện Viên mà anh Hai của chị Linh tìm được trong đồng tro tàn, đổ nát tại căn cứ của anh, sức khoẻ của chị bắt đầu sa sút. Tôi viết mấy dòng này

mà không cảm được nước mắt, vì tôi chưa hân hạnh được gặp chị lần nào!

Chị Linh có cảm giác là anh đã chết mất xác rồi. Chị áp hai di vật ấy vào tim như ôm người chồng, khỏi nói anh cũng dư hiểu là chị khóc như chưa bao giờ đau khổ như vậy. Chị rên rỉ: “Anh ơi! Như vậy là em không còn chút hy vọng gì được gặp lại anh, anh ơi! Từ nay em dù sống mà không có nguồn sống, sức sống và chỉ là một cái xác không hồn”.

Anh Hai thấy vậy chỉ biết khóc thôi. Thương em mình vô bờ bến, lo lắng an ủi đủ điều. Trong cảnh nước mất nhà tan, loạn ly di tản khắp nơi, năm đó, theo gia đình chạy về quê nội miền Tây ẩn náu, chị Linh khoát áo nâu sòng. Dòng đời theo tháng ngày nào ngưng chịu đổi thay. Anh Hai gặp chị Hai, lúc chị ấy tìm đường ra biển vượt biên nhưng không thành. Mến mộ ân tình với nhau hai người lập gia đình và sau đó anh Hai về quê vợ Biên-Hoà lo thương buôn. Cũng chỉ một năm thôi, anh Hai đưa em mình về ở một cảnh chùa nơi chân núi Bửu-Long.

Tháng ngày nơi cửa Từ Bi, sự khổ đau thâm kín cứ lặng trôi, tưởng như thanh thản nhưng ai biết đâu niềm nhớ thương vẫn âm ỉ. Gần mười năm trôi qua, chị Linh bị kiệt quệ tinh thần, cơ thể sa sút rồi lâm trọng bệnh. Phút lâm chung anh Hai thương em vừa khóc vừa nức nở nghẹn ngào khuyên:

- Em ráng giữ gìn thân em, Nội đã mất, chỉ còn hai anh em mình, em đừng làm anh sợ. Em hiểu anh muốn nói gì không?

- Dạ hiểu!

Nhưng sự tuyệt vọng trong buồn rầu tàn phá sức khoẻ con người ta thật đáng sợ. Đúng mười năm kể từ ngày ấy, chị Linh

mòn mỏi, thuốc men không còn tác dụng gì. Ngày mà ai cũng tưởng chị ra đi, anh Hai kể tai nói nhỏ một câu:

- Em gắng gượng chờ thằng Lâm, chồng của em nó về gần tới rồi!

Có nhà văn nào đủ tài diễn tả được tia mắt bừng sáng lên nguồn hy vọng toát ra từ đôi mắt Thùy Linh, nó mang máu hồng chạy bừng trong cơ thể nàng và ngừng lại đọng trên khuôn mặt héo úa trở nên tươi hồng, mở miệng thều thào:

- Anh Hai nói thiệt hả anh Hai?

- Anh nói thiệt.

Chị Linh nghiêng đầu nhìn ra cửa phòng và giữ nguyên tư thế đó. Anh Hai cố trấn tĩnh, nhưng hai hàng lệ vẫn tuôn dài xuống má.

Ngày thứ Ba, chiều tối, mỗi khi chị nấc lên như sắp đứt hơi, anh Hai lại nghẹn ngào, ba bốn lần sử dụng đến lá bùa nhắc tên người yêu của chị:

- Đứa nào ra nói thằng Lâm nhanh nhanh lên một chút coi bây!

Nhưng chị không còn sức chờ đợi thêm được nữa, nên đã xuôi tay trút hơi thở, đôi mắt chỉ khép hờ một nửa.

Anh Hai vuốt mắt chị, giọng nức nở:

- Thôi em nhắm mắt ngủ đi, khi nào thằng Lâm về tới anh gọi em dậy!

Anh Hai nói đi nói lại năm ba lần câu ấy chị mới chịu nhắm mắt. Anh Hai ngẩn ngơ như người mất trí, ngồi im không biết phải làm gì!

Tới đây tôi xin thành thật chia buồn cùng anh và hẹn thơ sau. Anh hãy can đảm để chu toàn công việc thường ngày. Tôi hoàn toàn thông cảm nỗi đau đớn của anh.

Tám xích-lô

Hẹn Một Ngày Về

Tôi xếp thơ bỏ vô túi áo veste, lái xe ra thẳng công viên bên bờ sông. Thật là khó để ngăn những giọt lệ đừng tuôn chảy khi mình đang lái xe. Phần của Linh coi như đã đến chấm dứt trong bi thảm. Còn tôi, những ngày sắp tới của tôi, tôi sẽ làm gì đây. Bạn suy nghĩ, xuýt chút nữa tôi đã vượt đèn đỏ. Tôi dặn lòng:

- Phải bình tĩnh, suy nghĩ gì chờ tới công viên sẽ tính!

Nhưng vài giây sau tôi lại nhớ Linh trong lần đầu tiên tôi chở nàng ngồi sau xe tôi bên Gia-Định. Tôi thắng gấp cho nàng ngã vào người tôi, Linh bảo:

- Anh ăn gian!

Hai tiếng ấy vừa trách móc nhẹ nhàng vừa biểu lộ tình sự thân mật, là một chứng minh tình yêu đang chớm nở. Anh đã đạt được thâm ý của anh rồi đó nha!

Tôi cho xe vào bãi đậu, chiều cuối ngày làm việc, công viên lo thơ vài ba người. Tôi ngồi vào một băng đá, tréo chân, choàng hai tay ra sau băng đá, nhìn hoàng hôn đang chuẩn bị từ giả mọi vật.

Hoàng hôn đẹp thật, nhưng cái đẹp không bền. Đời con người ta cũng có bình minh và hoàng hôn. Nhưng Linh ơi, sao hoàng hôn của em lại đến sớm như vậy! Sao hoàng hôn của em lại đến vào buổi trưa! Tôi nhắm mắt tưởng tượng về mặt Linh hồi tĩnh khi nghe anh hai nhắc đến tên tôi, trời ơi tôi quan trọng đến mức đó sao! Tình càng nặng, sự chờ đợi của nàng càng nung nấu thì tôi càng lớn. Tôi ôm đầu thở dài, mắt vẫn nhìn áng mây hồng kèm những vùng ánh sáng thật huy hoàng trong vài phút nữa sẽ chui xuống dưới chân trời. Tôi lầm nhảm: “Thùy Linh ơi! Chúng ta lòng hết dạ cùng nhau. Em chọn được anh thì nhứt quyết cùng anh nên duyên chồng vợ, tất cả đàn ông còn lại em chẳng để ý đến ai. Phải chi em đi lấy chồng chắc anh đỡ đau khổ hơn. Anh cũng vậy. Anh gìn vàng giữ ngọc chờ ngày thành đôi, coi như đó là biểu tượng anh tôn trọng em, quý mến em, tình yêu anh dành cho em cao hơn tất cả. Nhưng em thấy không: có lẽ đôi ta có duyên mà không nợ thành thử còn mong chi nên vợ nên chồng hờ em?”

Anh hình dung năm mộ em nơi sau ngôi chùa ẩn mình dưới chân núi Bửu-Long, một khung cảnh quanh hiu bao trùm lên năm mộ cô đơn của một nữ tu hoàn toàn trong trắng, từ thể chất đến tinh thần. Sẽ có một ngày anh cùng em nói chuyện của tội mình mỗi đêm cho em vui. Anh đã có kế hoạch và sẽ thực hiện trong tương lai. Mà cũng lạ, trong đầu anh cứ lớn vồn những câu em nói về Lan đi tu trong Lan và Điệp, mặc dù lúc ấy mình yêu nhau tha thiết. Em đi tu là một ứng nghiệm những gì anh nghĩ và lo sợ, nó

vẫn xảy ra và đã xảy ra khi tuổi đời của em còn quá trẻ. Hình ảnh sư bà cắt đi mái tóc mà anh hằng vuốt ve, khen không tiếc lời, nếu chúng kiến cảnh ấy chắc anh chết liền tại chỗ quá Linh ơi. Anh bất tài không giữ em được trong cuộc sống đời thường. Anh còn tưởng tượng vóc dáng, dung nhan kiều diễm của em ngày nào, chỉ còn là một thân xác hao gầy, nhẹ nhõm trong bộ áo nâu trước khi em trút hơi thở cuối cùng. Ngày em còn tại thế, em là nàng tiên của lòng anh. Ngày nay, vĩnh viễn em là ***đoá hồng nâu trong tim anh.***

Trên cõi đời này, chỉ một mình anh có một đoá hoa hồng nâu mà thôi!

Giờ này, anh đang ngồi đây, anh tin chắc em đang ở cạnh bên anh. Hãy làm một cử chỉ gì đi Linh! Làm con bướm đậu trên vai anh, hay làm con sóc ngồi nhìn anh chăm chăm bằng đôi mắt thật trong và thật đẹp. Hai đứa mình ở hai thế giới khác nhau, em thấy anh nhưng anh chẳng thấy được em.

Âm dương hai đứa hai nơi

Bao năm mới biết sầu vui đủ rồi!

Hẹn ngày hai đứa song đôi

Nằm kê cho thoả khúc nô đùa trường!

Linh của anh,

Hôm nay anh hứa điều gì với em thì anh sẽ thực hiện như anh đã hứa. Mai sau mình sẽ cùng nhau siêu thoát nhẹ nhàng, tiêu dao nơi cõi nước nhược non bông.

Tôi về nhà khi thành phố hoàn toàn đêm. Tôi viết ngay lá thư cho anh Tám xích-lô.

Houston, ngày ..tháng..

Anh Tám thân mến,

Đầu thư, kính chúc anh chị và các cháu được vạn sự lành. Bao năm rồi, tôi nhờ anh giúp đỡ thứ công chuyện, xin anh ghi nhận lòng biết ơn thành thật của tôi. Hôm nay thấy thư tôi, chắc anh biết ngay là tôi có việc cần nhờ đến anh. Mà đúng vậy, tôi có chuyện vô cùng hệ trọng cần anh giúp đỡ, chỉ có anh thôi.

Xin nói ngay là nhờ anh mua giùm tôi một phần đất mộ sát bên mộ Thùy Linh, tôi biết vùng đất đó Linh chọn vì muốn được làm dâu Biên-Hoà. Vì vậy, nhờ anh lo mua giúp tôi, tất cả thủ tục giấy tờ, tiền bạc. Giá nào cũng mua. Tôi dự định sau này sẽ hồi hương, tới lui thăm Linh cho đỡ nhớ, ngày tàn nằm cạnh Linh cho có bạn. Lẽ ra, tôi nhờ anh Hai thì dễ hơn, nhưng chuyện mả mồ người trong họ hay kiêng cử lắm. Tôi sẽ nhờ anh Hai tiếp anh một tay trong mọi việc. Nhưng anh là vai chánh vì anh không có liên hệ thân tộc gì hết. Anh cứ cho biết cần bao nhiêu tiền, kể cả thù lao công khó của anh, tôi sẽ gửi về ngay.

Anh Tám mến,

Anh là người hiểu chuyện của tôi và Thùy Linh rõ nhất. Tôi nhớ Linh từng giây phút hằng ngày, nguyện vọng của tôi là sau

này..., anh biết rồi. Trăm sự nhờ anh giúp giùm, tôi mang ơn anh nhiều lắm nghe anh Tám.

Kính chào anh và cho tôi gửi lời kính chào chị Tám.

Nguyễn Hoàng Lâm

Tôi chạy ra Bru Điện bỏ thư cho anh Tám, trở ra xe tôi ngồi im lì không động đậy. Cảm giác của người đàn ông chết vợ thật sự xâm chiếm đầu óc tôi. Tại sao những mối tình đẹp hay dở dang, hoặc gầy đổ như tôi. Nỗi buồn khiến tôi rũ rượi, tình yêu đã trở về với tất cả khả năng hành hạ của nó. Cũng bởi vì tình yêu đẹp quá, hiếm có ai được một người yêu như Thuỳ Linh của tôi. Một đại phú gia mất cả sản nghiệp cũng không bằng tôi mất Thuỳ Linh. Tình yêu cho tôi đủ sức lôi tập giấy ra, lấy cây viết ra, viết lên giấy vài hàng để tang cho một mối tình. Và tôi say sưa viết:

Yêu Người

Nguyễn Thị Thuỳ Linh

Mười năm rồi hy vọng

Được gặp em một lần

Cho vui niềm thương nhớ

Những tháng ngày chờ mong.

*Mười năm tôi phiêu bạt
Tin em bỏ dòng sầu
Mộ nơi chân núi Bửu
Quạnh hiu người áo nâu.*

*Bởi ngày xưa ly loạn
Chúng mình đành xa nhau
Em sống đời thánh thiện
Buông đời, tôi lao đao.*

*Ngồi đây mơ cố lũy
Hồn theo phố Biên-Hoà
Lang thang đường lạc lối
Đời tôi luôn thế thôi!*

*Ngồi bên dòng sông cũ
Cồn xưa nay mất rồi
Lục bình theo nước lũ
Như đời tôi nổi trôi!*

*Mười năm mang hy vọng
Gặp Linh thuở ban đầu
Âm dương giờ đôi ngã
Vẫn thương người áo nâu.*

Lâm Sông Đông